

Spotkanie 2

Materiały do refleksji:

Ludzie są stworzeni do życia w relacjach. Od momentu narodzin nawiązujemy bliskie relacje z innymi ludźmi (matką, ojcem, dziadkami, rodzeństwem itd.), z otoczeniem, w którym się znajdujemy (szpitalem, domem, drzewami itd.) oraz poprzez niezliczone spotkania i relacje. Nie jesteśmy istotami odizolowanymi, autonomicznymi ani niezależnymi.

To radykalne ludzkie doświadczenie umacnia się, gdy dorastamy i stajemy się częścią wspólnoty chrześcijańskiej, jako uczniowie Jezusa.

Proces synodalny był okazją, w której to wszystko stało się oczywiste, dzięki nawiązaniu kontaktu między nami i różnymi grupami. Dialogu, wspólnej modlitwy, słuchania się nawzajem, wspólnego poszukiwania tego, czego Bóg pragnie dla swojego Kościoła.

I tak doświadczyliśmy powołania do odnowienia i „nawrócenia” naszych relacji „z Panem, między mężczyznami i kobietami, w rodzinach, we wspólnotach, między wszystkimi chrześcijanami, między grupami społecznymi, między religiami, ze stworzeniem”.

Rozdział II Dokumentu Końcowego można podsumować w następujących punktach:

I. Potrzeba odnowienia naszych relacji

Kościół musi pielęgnować przyjazne relacje, przewyższając wykluczenie i ceniąc różnorodność. Synod potwierdził potrzebę Kościoła, który pielęgnuje autentyczne relacje z Panem, między mężczyznami i kobietami, wspólnotami, grupami społecznymi i religiami, a także z całym stworzeniem. Wielu wyraziło radość z bycia wysłuchanym, podczas gdy inni podzielali cierpienie z powodu poczucia wykluczenia.

Przemiana relacji jest niezbędna: pielęgnowanie ich nie jest strategią, ale sposobem, w jaki Bóg objawił się w Jezusie i w Duchu Świętym. Gościnność i braterska miłość są najwymowniejszymi świadectwami działania Ducha Świętego we wspólnocie chrześcijańskiej. W Ewangeliach Jezus przedstawia model relacji oparty na słuchaniu i spotkaniu każdego człowieka z jego własną historią i wolnością. Jezus nikogo nie odrzuca, lecz uzdrawia relacje i przywraca godność każdemu człowiekowi.

Jesteśmy wezwani do czynienia tego samego, porzucając podziały indywidualizmu i pielęgnując autentyczne więzi. Głębokie słuchanie pozwala nam naśladować postawę, z jaką Bóg spotyka każdego człowieka, przemieniając serca i wspólnoty.

II. Relacje w wielości kontekstów

Musimy pielęgnować otwartość kulturową, która pozwoli nam odkryć ziarna Ewangelii obecne w różnych kontekstach, i promować sprawiedliwość i godność.

Konteksty te zawierają bogactwo kulturowe, ale są również naznaczone strukturami grzechu, które generują wykluczenie i podziały. Wojny, wyzysk i dyskryminacja dotyczą społeczeństwa, a także Kościoła, który musi odważnie stawić czoła tym ranom i dążyć do pojednania i sprawiedliwości.

Kryzys związany z nadużyciami przyniósł Kościołowi ogromne cierpienie. Kościół musi uważnie słuchać ofiar i z pokorą przyjąć swoją odpowiedzialność, prosząc o przebaczenie i wzmacniając środki zapobiegawcze. Straciliśmy wiele z wiarygodności w oczach społeczeństwa.

W świecie naznaczonym nieufnością Kościół jest powołany do przywrócenia wzajemnego zaufania do Pana i bycia znakiem jedności dla całej ludzkości.

III. Duch rozdziela dary i charyzmaty dla Misji

Wszyscy ochrzczeni są wezwani do dzielenia się swoimi talentami zgodnie z powołaniem i stanem życia. Jednak świeccy często czują się osamotnieni w swojej misji. Proszą, aby Kościół ich posyłał i towarzyszył im, karmiąc ich Słowem, Eucharystią i braterstwem.

Misja nie jest tylko wewnętrzna, ale rozciąga się na cały świat – na rodzinę, środowisko pracy i społeczeństwo. Kobiety, które odegrały kluczową rolę w historii zbawienia i w życiu Kościoła, muszą otrzymać pełniejsze uznanie. Stanowią większość we wspólnotach i osiągnęły przywództwo w różnych dziedzinach, od edukacji po pojednanie i sprawiedliwość społeczną.

Zgromadzenie Synodalne potwierdza konieczność wykorzystania wszystkich możliwości, jakie zostały im już przewidziane, i dalszego rozeznawania dostępu do miejsc decyzyjnych: tego, co pochodzi od Ducha Świętego, nie można zatrzymać.

Kościół Synodalny promuje udział wszystkich, w tym młodzieży, dzieci i osób z niepełnosprawnościami (ze szczególnym uwzględnieniem paragrafu 63), którzy wzbogacają wspólnotę swoim świadectwem i misją. Potwierdza również fundamentalną rolę życia konsekrowanego, małżeństw, ruchów i teologów, powołanych do świadczenia o Chrystusie w społeczeństwie.

Synodalność jest drogą do Kościoła bardziej otwartego, współodpowiedzialnego i wychodzącego, który przyjmuje różnorodność charyzmatów dla budowania Królestwa.

Misja jest zadaniem wszystkich ochrzczonych, a w szczególności mężczyzn i kobiet świeckich, którzy są powołani do przemieniania świata za pomocą Ewangelii.

Chociaż Synod zachęca do tworzenia posług świeckich odpowiadających rzeczywistym potrzebom wspólnoty, nie wszystkie charyzmaty powinny być przekształcane w posługi, nie wszyscy ochrzczeni powinni być duchownymi i nie wszystkie posługi powinny być ustanawiane.

Pkt 63 Dokumentu Końcowego Synodu: „Wspierając współodpowiedzialność za misję wszystkich ochrzczonych, uznajemy zdolności apostołskie osób niepełnosprawnych, które czują się powołane i posłane jako czynni współpracownicy ewangelizacji. Chcemy

docenić wkład wynikający z ogromnego bogactwa człowieczeństwa, jakie osoby z niepełno sprawnościami wnoszą do wspólnoty. Uznajemy ich doświadczenia cierpienia, marginalizacji i dyskryminacji, czasem doświadczane nawet wewnątrz samej wspólnoty chrześcijańskiej z powodu paternalistycznych, pełnych litości postaw. W celu wsparcia ich udziału w życiu i misji Kościoła proponuje się utworzenie Kościelnego Obserwatorium ds. Niepełnosprawności.

IV. Duchowni wyświęceni, w służbie Ludu

Posługa kapłańska (biskupi, kapłani i diakoni) służy Ewangelii i wspólnocie. Kapłani powinni działać w jedności z Ludem Bożym, unikając klerykalizmu.

Biskup jest znakiem jedności, powołanym do rozeznawania i harmonizowania darów Ducha Świętego w komunii z kapłanami i diakonami. Proponuje się, aby wspólnota uczestniczyła w jego wyborze, a jego święcenia były powiązane ze wspólnotą, której będzie służył. Kapłani są znakami braterstwa i wraz z diakonami, którzy są nastawieni na służbę, współpracują z biskupem, każdy z własnym charyzmatem, ale potrzebują również towarzyszenia w swoim powołaniu. Stały diakonat, wciąż mało znany, powinien być bardziej promowany jako znak Kościoła służącego, a nie ograniczany do liturgii sakramentalnej. Docenia się pracę duchownych, choć dostrzega się ich wypalenie i samotność. Proponuje się bardziej partycypacyjny podział zadań. W ten sposób przezwycięża się klerykalizm i czyni postępy w kierunku bardziej synodalnego Kościoła.

Ponadto istnieją inne ustanowione posługi świeckie, takie jak lektor, akolita i katecheta, które posiadają odpowiednie przygotowanie i rozeznanie, służące misji.

Pytania

Zacznijmy od przyjrzenia się rzeczywistości, by zobaczyć jak żyjemy i w jaki sposób relacje, o których mowa w Dokumencie Końcowym, są przeżywane w naszym Kościele.

1. Jak postrzegamy relacje interpersonalne w naszej grupie i w Diecezjalnym Braterstwie? Podaj kilka przykładów ilustrujących tę rzeczywistość.
2. Jakie są relacje między różnymi grupami i wspólnotami Kościoła w Twoim najbliższym otoczeniu? Podaj konkretne przykłady.
3. Czy osoby niepełnosprawne uczestniczą w życiu i działalności społeczności?
4. Klerykalizm to sytuacja, która przeczy wszystkiemu, czym powinien być Kościół synodalny. Dlatego, czy znasz jakieś przypadki, w których klerykalizm istnieje lub jest przezwyciężany?